

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

04/2024/HR

Presveta vjera

Uvod
Isus nas uči moliti

Služba Božja:
Gradimo svoj život na
čvrstim temeljima

Crkveni nauk:
Petrova služba

Novoapostolska Crkva
International

Isus nas uči moliti

Ove se godine ponovno u naročitoj mjeri bavimo pitanjem molitve. Ovogodišnji moto glasi: „Molitva djeluje!“

Učenici su jednom prilikom upitali Gospodina: kako se trebamo moliti da bi molitva djelovala? Objasnio im je kako da se mole i naučio ih je molitvi Očenaša. Ova molitva, koja dolazi od Gospodina Isusa, za nas je još uvijek važna. Da bi djelovala, moramo znati riječi molitve. Želimo ju moliti onako kako nas je Isus naučio. Ali također ju moramo moliti u duhu Isusa Krista, a to znači ne samo izgovarati riječi koje je Isus Krist naučavao, već i moliti te riječi u Isusovom duhu.

Molimo se Bogu, svome Ocu govoreći: budi volja tvoja! Zapravo je ova molitva čudna jer vjerujemo i znamo da je Bog svemoguć.

Bog je svemoguć, uvijek čini upravo ono što njegova volja traži. Dakle, ne trebamo se moliti da

dragi Bog čini ono što želi. On uvijek čini što želi, svemoćan je. Ne molimo se za to da Bog čini ono što je njegova volja, već se molimo da mi činimo što je Božja volja.

Svaki čovjek mora odlučiti hoće li postupati prema Božjoj volji ili će provoditi svoju volju. To je smisao ove molitve. Ne molimo se tako da govorimo: Bože, čini što te volja! Molimo se: daj mi da činim ono što je tvoja volja.

Srdačan pozdrav

Jean Luc-Schneider

Gradimo život na čvrstim temeljima

Juda 20

„A vi, ljubljani, naziđujte se
na presvetoj vjeri svojoj
moleći se Duhu Svetom.“

Draga braćo i sestre, na Pedeseticu se nije zbio samo izlivanje Duha Svetoga. Bio je to i početak djelovanja apostola u sili Duha Svetoga. Petar je s pomoću te sile naviještao evanđelje. Propovijedao je da je Isus Krist Mesija, poslan od Boga, koji je za nas umro, uskrsnuo i uzašao na nebo. Isus je također najavio da će ponovno doći i spasiti one koji u njega vjeruju, koji su kršteni i koji su primili dar Duha Svetoga. Ovako se može sažeti propovijed na Duhove, prva propovijed jednog apostola u sili Duha Svetoga.

Kako smo čuli u biblijskom čitanju (Dj 2,36-43), tri tisuće ljudi povjerovalo je u ovu propovijed i krstilo se. Prve su zajednice ostale postojane i vjerne učenju apostola i u naviještanju evanđelja. S vremenom bi se tu i tamo pojavljivala krivovjerja u sklopu kojih se širilo učenje koje više nije odgovaraju apostolskom nauku.

U takvim će situacijama apostoli i drugi službenici reći kao Juda: ne slušajte ih, budite postojani u nauku apostolskom, ostanite uz evanđelje! I nije dovoljno da uz evanđelje ostanete, morate svoj život graditi na vjeri, odnosno živjeti ga u skladu s evanđeljem, u skladu s apostolskim naukom. Nama je danas ovo jednako važno kao što je bilo tada. I danas imamo krivovjerce. Po daru Duha Svetoga koji smo primili, sposobni smo raspoznavati duhove te prepoznati i odbaciti krivovjerja. U tome nam pomaže Duh Sveti kroz propovijedi, naše dušobrižnike i molitvu.

Juda ovdje piše da nije dovoljno vjerovati u apostolska učenja, već da na njima treba graditi svoj život. To konkretno znači da naše svakodnevne odluke trebaju biti podređene evanđelju i apostolskom nauku. Prisutna je velika opasnost da naša vjera postane previše teoretska. Možda smo doista novoapostolski kršćani koji vjeruju u evanđelje i u apostolski nauk, ali ta vjera ima tek neznatan utjecaj na naše odluke u životu. A zapravo radimo po svom. To predstavlja opasnost za naše spasenje. Stoga nam se Duh Sveti obraća i upozorava nas govoreći: „Pripazi! Nije dovoljno vjerovati! Tvoja vjera mora nečime uroditi.“

Ako se to više ne događa, razloga može biti nekoliko. Spomenut ću dva. Čovjek može biti razočaran jer se nije desilo ono u što je vjerovao, sve je ispalo drukčije. Ili postajemo nesigurni jer su se stvari promijenile, propovijeda se o nečemu o čemu se ranije nije propovijedalo. I tako se čovjek pita: ako ono od ranije više nije točno, zašto bi ovo sad bilo točno? Primjećujem da je prisutan taj fenomen. Neka su braća i sestre uznemireni kada shvate da se nešto naučavalo u prošlosti, ali da je sada drugačije.

Juda ovdje sažima poruku za danas: gradite svoj život na svojoj presvetoj vjeri. Moramo se usredotočiti na svetu vjeru. Sveta vjera je ona koja dolazi izravno od Boga, Oca, Duha Svetoga i Isusa Krista. Zašto to govorim? Jer je naša osobna vjera višeslojna. Temelji se, prije svega, na Bibliji, evanđelju i apostolskom nauku u biblijskom smislu. Ne na današnjim propovijedima, nego na onome kako su tadašnji apostoli propovijedali i zapisivali

evanđelje. To je temelj naše vjere.

No to nije sve. Prije svega, tu je naš odgoj. Mnogi smo odgojeni u novoapostolskom duhu, naši su nam roditelji, pretci, crkveni službenici davali savjete i smjernice kako se žrtvovati da bismo bili blagoslovljeni, kako se moliti da bismo bili blagoslovljeni, kako se ponašati. Riječ je o čitavom nizu savjeta i smjernica koje smo svi dobili u sklopu svog odgoja.

Zatim smo postajali stariji i odrasli smo, sakupili smo svoja iskustva i došli do zaključka da, kad se na taj određen način nosimo s problemima i idemo tim naučenim putem, dobri Bog odgovara i pomaže. Kako je to samo lijepo, pravo bogatstvo!

Osim toga se naša vjera temelji i na mnogim propovijedima koje smo slušali tijekom svih desetljeća. Ovamo ulaze i tumačenja biblijske riječi i slike koje su nam poznate, koje su naprosto dio nas, postalo su dijelom naše vjere i to je zaista lijepo. To je ugrađeno u naš polog vjere.

Gradite svoj život na ovoj presvetoj vjeri

Konačno, tu su i obećanja koja smo primili, poput onoga da se ne brinemo, da ćemo ozdraviti, da će dragi Bog pomoći. Mogli bismo zaista dugo govoriti o tome koliko su često davana ta obećanja. Doživjeli smo da su se riječi apostola ili svećenika obistinile. Molili smo se, vjerovali smo i dragi Bog je pomogao. U tome je suština naše osobne vjere.

No ne može se izjednačiti s presvetom vjerom jer u svemu tome je ono što dolazi izravno od Boga pomiješano s onim što dolazi od ljudi. Ne želim ovo uopće umanjivati, vrlo je vrijedno, ali jedno moramo shvatiti: ne radi se o nečemu što vrijedi posvuda i za sve ljude. I sami to primjećujemo. Tako smo radili pet puta i uspjelo je. Ali ne i šesti put. Zašto? Nešto nam je obećano, vjerovali smo da je tako, molili smo se, učinili smo kako nam je rečeno, ali obećanje se nije ispunilo. U nekim se zemljama radi ovako, u drugima onako. Ali Božja riječ vrijedi uvijek i svugdje. Juda nam ovdje savjetuje da se usredotočimo na presvetu vjeru, na ono što stvarno dolazi od Boga i što vrijedi za tebe i sav Božji narod uvijek i posvuda, a to je evanđelje, to je nauk Isusa Krista koji propovijedaju apostoli. Riječ je o temeljnim elementima naše vjere koji su sažeti u našoj vjeroispovijesti, u tih deset članaka vjere.

*Bog je ljubav, on želi
da se svi ljudi spase*

To je ono što čini našu svetu vjeru. Vjerujemo u Boga, svemogućega Stvoritelja. Njemu ništa nije nemoguće, on čini upravo ono što je njegova volja. Vjerujemo u Isusa Krista. Vjerujemo u njegovo poslanje, u njegovu smrt, njegovo uskrsnuće, uzašašće na nebo, njegov ponovni dolazak i u njegovo učenje. Otkrio nam je Boga onakvog kakav jest. Bog je ljubav, on želi da se svi ljudi spase. To je naša vjera! Vjerujemo u Duha Svetoga po kojemu je Bog danas prisutan na zemlji. Ne možemo ga vidjeti, ali možemo vidjeti njegovo djelovanje.

Vjerujemo u vječni život. Spasenje koje će nam Bog dati je vječno zajedništvo ljudi s Bogom. Možemo ga primiti kao prvijenci i ući u kraljevstvo Božje već o Kristovu ponovnom dolasku. Drugima

se nudi mogućnost postizanja spasenja i vječnog života u kraljevstvu mira. Tada će svi spašeni živjeti u vječnom zajedništvu s Bogom u novom stvaranju. Također vjerujemo da nam je potrebna Kristova Crkva da bismo postigli spasenje. Ona je od presudne važnosti. Trebamo sakramente, trebamo apostole koje je poslao Isus Krist i trebamo službe koje je izabrao Bog, a na koje su apostoli prenijeli dio svojih ovlasti.

To je naša presveta vjera. Tu se u novijoj povijesti nije baš ništa promijenilo. Ova istina vrijedi u čitavom svijetu, jednako u Africi, Americi i zapravo posvuda. Gradimo svoje živote na tom temelju. Pustimo da vjera u ove elemente, koje sam ovdje sveo na njih pet, određuje naše odluke u svakodnevnom životu.

Što to znači? Prije svega da riječ Isusa Krista za mene uvijek ima veću težinu od onoga što mi ljudi govore. Što god da se desi, pouzdajem se u Božju svemoć i ljubav. To vrlo brzo postaje konkretno kada se radi o donošenju odluka u svakodnevnom životu.

Vjera u vječni život znači da mi je najvažnije vječno zajedništvo s Bogom u njegovom kraljevstvu. Ono uvijek ima prioritet. Ali i danas želim biti s Isusom i kod Isusa, želim imati zajedništvo s njim. To je polazna točka za sve odluke koje donosim za svoj život.

Ako vjerujem u Isusovo učenje, svakako će mi biti važno slijediti zapovijed ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Već sam ovo često rekao, ali toliko je važno da ću ponoviti kako ljubiti Boga znači da sve

što činim za Boga činim iz ljubavi prema njemu, a ne s nekom računicom. Vraćam se na dobre savjete koje smo primili. Sve je to potpuno u redu. Samo ponekad imam mali problem s činjenicom da tu i tamo iza toga stoji određena doza kalkulacije: ako činiš ovako, dragi Bog će ti dati ovo. No to nije ljubav! Trebamo rasti u ljubavi i ljubiti onako je je Isus Krist ljubio, znači bez računice. Ako nešto činimo za dragoga Boga, ako obdržavamo njegove zapovijedi, služimo mu, razlog može biti samo jedan, a taj je: on nas ljubi. Jer nam toliko toga daje, jer nam je već toliko toga dao i jer će nam još mnogo dati. Naše odluke trebaju biti plod ove ljubavi. Tu još uvijek ima potencijala za poboljšanje.

Naravno da ljubim svoga bližnjega! Ljubav prema bližnjima također treba na poseban način utjecati na naše odluke u svakodnevnom životu. Ponekad ta ljubav bude više teoretska. Mnogo riječi, ali nažalost tek malo djela. U Africi se na tu temu može čuti sljedeća priča.

Svećenik upita čovjeka: „Ljubiš li zaista svoga bližnjega?“ „Naravno!“, odgovori čovjek. „Znači, kad bi imao dvije kuće, jednu bi kuću dao siromahu?“ „Pa jasno da bih dao, ja ljubim svoga bližnjega.“

Okružni apostol Edy Isnugroho

„Da imaš dva auta, bi li jedan auto dao siromahu?“
„Pa jasno da bih dao, ja ljubim svoga bližnjega!“
No tada svećenik upita čovjeka: „Da imaš dva kaputa, bi li jedan kaput dao siromahu“, ovaj mu odgovori: „Ne bih!“ „Kako to?“, upita svećenik. Čovjek odgovori: „Jer imam dva kaputa!“

To je jedna pričica iz Afrike koja puno govori. I zato više ništa neću dodati. Tražim od vas, a uključujem i sebe, da ovo jednostavno poneseo sa sobom. Riječi, a i posve konkretna djela. Dijelom presvete vjere je i spoznaja da Isus od nas očekuje da Boga ljubimo iznad svega, a svoga bližnjega kao same sebe. I zato bi to s vremena na vrijeme trebalo pretočiti u konkretna djela.

Još jedna misao za kraj. Vjerujemo da su Crkva, apostolstvo, sakramenti i službe nužni za postizanje spasenja. Braćo i sestre, želimo jednom zauvijek odlučiti da je Crkva tu prvenstveno radi našega spasenja. Jasno je da postoje materijalne stvari kao što su građevine, organizacija, razne aktivnosti. Sve je to u redu i važno je. Ali ako pripadamo ovoj Crkvi, idemo na bogoslužja i dio

Okružni apostoli s lijeva nadesno: Rainer Storck, Kububa Soko, Michael Deppner, Peter Schulte i Michael Ehrich

Okružni apostol Enrique Minio

smo zajednice, onda prije svega zato jer je to nužno za naše spasenje.

Sve drugo je bez ikakve sumnje sporedno. Nitko ne bi trebao prestati ići u crkvu jer ga živciraju trivijalne stvari. Crkva nije bilo kakva organizacija, nije udruga. Dobili smo je od Boga radi svojega spasenja.

Veleapostol Jean-Luc Schneider na bogoslužju na Duhove 2024. u Luzernu, Švicarska

To je naša vjera i toga se želimo držati. Naše odluke trebaju proizlaziti iz te vjere. Usmjerimo vjeroispovijest na najsvetiji dio naše vjere. Sve drugo je lijepo, važno i vrijedno. Ali ne da se mjeriti s presvetom vjerom. Neka nam to bude u fokusu.

Dobri nam Bog pritom pomaže i u tu nam je svrhu na raspolaganje stavio molitvu kao divno sredstvo. Zapisano je: ... i molite se u Duhu Svetom. Zašto? Jer jedno ide s drugim ruku pod ruku. Da bismo činili jedno, moramo činiti i drugo. Pritom nam, ako se Bogu molimo u Duhu Svetom, dragi Bog pomaže da se fokusiramo na presvetu vjeru i da na njoj gradimo svoj život. To je svemogući Bog, Bog ljubavi koji prvenstveno želi naše spasenje. Kada mu se molimo, Duh Sveti nam govori: ne zaboravi što je Bog za tebe učinio, što za tebe čini i što će činiti za tebe. A to je već jako mnogo. Duh Sveti nam govori da se fokusiramo na vječni život. Kada se molimo u Duhu Svetom, dobrome se Bogu obraćamo prvenstveno moleći da nam učvrsti vjeru, da pomogne našoj nevjeri, da učvrsti našu ljubav prema njemu samome i prema bližnjemu.

Molimo se za svoje bližnje, prije sve za njihovo spasenje: dragi Bože, pomози mi da budem oruđe u tvojoj ruci kako bih mogao pridonijeti spasenju

ljudi. Dobrom Gospodinu ne govorimo što treba učiniti s našim bližnjima, nego ga molimo da im pomogne postići spasenje. Zadnja molba s kojom izlazimo pred Boga, inspirirani Duhom Svetim glasi: Gospodine, dođi uskoro!

To je današnja poruka. Želimo se fokusirati na temeljne elemente svoje vjere. Naši životi i naše odluke trebaju proizlaziti iz tih elemenata. Naći ćemo pomoć kod Boga moleći u Duhu Svetom. Dopustite mi da nešto zaželim. Bilo bi dobro da predvoditelji službi ove misli još jednom obrade u sljedećim bogoslužjima, iako one nisu sadržane u mjesečniku Misao vodilja. Jako mi je važno da ova poruka doista dopre do vjernika.

SREDIŠNJA MISAO

- Apostoli propovijedaju evanđelje nadahnuti Duhom Svetim.
- Vjerujemo njihovu učenju i svoje živote ravnamo prema njemu.
- Vođeni Duhom Svetim hvalimo Boga, zazivamo njegovu milost, zauzimamo se za Crkvu zagovornim molitvama i molimo za ponovni dolazak Gospodinov.

Promišljanja o onostranom životu

Kako je ljudima u onostranom životu? Kakvo će spasenje biti dano pokojnicima, kada i kako će to biti? Ovo veleapostolovo doktrinarno razmatranje daje odgovore na temelju novoapostolske vjere.

Još od prve Pedesetnice, Duh Sveti djeluje u Kristovoj Crkvi i tako svjedoči za Isusa Krista i slavi ga (Ivan 16,14). Zahvaljujući njegovoj moći, prvi su apostoli mogli ispuniti poslanje koje im je Isus povjerio. Isus im je obećao da će im Duh Sveti pomagati i podsjećati ih na njegove riječi u pravo vrijeme (Mt 10,20; Iv 14,26). To se dogodilo kad se Petar morao pojaviti pred Velikim vijećem. Duh Sveti ga je podsjetio da je Isus rekao: "Ja sam put i istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni." I dao mu je hrabrosti da navijesti ljudima da je vjera u Isusa Krista jedini put da se čovjek spasi.

Na isti način Duh Sveti djeluje preko sadašnjih apostola. U skladu s nalogom koji su dobili od onoga koji ih šalje, navješćuju svim ljudima da Bog želi njihovo spasenje i da je jedini način da ga zadobiju vjera u Isusa Krista i nasljedovanje Isusa Krista. Nakon što je Isus pobijedio smrt, poruka spasenja upućena je jednako živima i mrtvima (Prva Petrova poslanica 1, 4,6).

Čovjek u zagrobnom životu

U trenutku smrti, duša i duh napuštaju ljudsko tijelo i odlaze u onostrani svijet. Tijelo umire, ali pokojnikova osobnost ostaje. Vjerujemo, a to je jedna od osobitosti novoapostolske vjere, da oni koji su usnuli zadržavaju slobodu izbora. Imaju slobodu da se odluče za Isusa ili protiv njega.

Čovjekova situacija u onostranosti s jedne strane

ovisi o njegovoj blizini odnosno udaljenosti od Isusa Krista, a s druge strane o stupnju krivnje koju je na sebe natovario i koju samo Bog može izmjeriti. U Bibliji se koriste različite slike kako bi se izrazile različite situacije. U Prvoj Petrovoj poslanici 3,19 riječ je o neposlušnim duhovima „u tamnici“. Isus je rekao da u Očevom domu ima mnogo „stanova“ (Ivan 14,2). Ponekad govorimo o različitim "područjima u onostranosti“. Izraz "tamnica", koji se često koristi u ovom kontekstu, ne treba shvatiti doslovno. Tom se slikom naprosto opisuje činjenica da je riječ o pokojnicima koji ostaju zarobljenici grijeha i stoga se ne mogu približiti Bogu. Jednako tako pojmovi kao što su „stanovi“ ili „područja“ ne znači da Bog sve preminule istoga „profila“ sakuplja ili zaključava na istome „mjestu“, po principu da lažljivce stavlja k lažljivcima, ubojice k ubojicama itd. Bog ljude ne razvrstava u kategorije, on svakoga vidi kao jedinstvenu osobu! Sve što možemo reći je da stanje pokojnika ovisi o njihovom odnosu prema Isusu Kristu i njihovom stupnju krivnje.

Spasenje nam se nudi danas

Ovdje i u onom svijetu spasenje u Kristu je milost koju Bog daje kome hoće i kad hoće. Onima koje je odabrao za spasenje daje priliku da upoznaju evanđelje. Da bi bili spašeni, pokojnici koji imaju ovu milost moraju odlučiti prihvatiti evanđelje, vjerovati u Isusa Krista, primiti sakramente koje dijele apostoli i slijediti evanđelje.

Upamtimo da količina vremena koju je neki pokojnik proveo u nekom “području” nema nikakvog utjecaja na njegovo spasenje. Samo zato što je dovoljno dugo "patio" u "tamnici" ne znači da će automatski biti spašen. Samo je jedan put koji nas vodi k Bogu, a to je vjera u Isusa Krista!

Tijekom primanja sakramenata Krist “oslobađa” one koji su usnuli kao što oslobađa žive, naime oni koji su kršteni vodom oslobođeni su istočnoga grijeha i mogu pristupiti Bogu. Oni koji su kršteni Duhom Svetim dobivaju obećanje vječnog života i priliku da uđu u kraljevstvo Božje kao prvina. Dostojno primanje Svete večere omogućuje im zajedništvo s Kristom te se oni mogu razvijati na sliku Kristovu.

Gospodin će, o svom ponovnom dolasku, uzeti k sebi s ovoga i onoga svijeta odabranike koje je pripremio Duh Sveti. Njihova duša i duh primit će novo tijelo, tijelo uskrsnuća, s kojim će ući u slavu Božju.

Poziv na spasenje u kraljevstvu mira

Budući da Bog želi spasenje svih ljudi, a to se spasenje može postići samo kroz Krista, on će

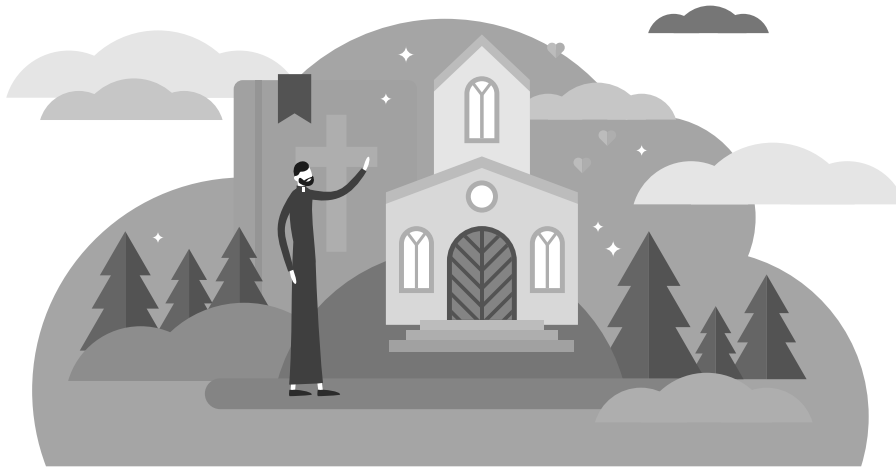
omogućiti svakoj osobi da slobodno izabere Krista. U kraljevstvu mira će spasenje biti naviješteno svim ljudima, i mrtvima i živima. Svatko će dobiti priliku da slijedi Krista. Na kraju ovog vremena, zli će imati još jednu posljednju priliku da zavede ljude. Svatko će se, dakle, moći i zapravo morati odlučiti za ili protiv Krista u tom času kada bude upoznat sa svime.

Na Posljednjem će sudu oni koji su slijedili Krista postati dijelom novoga stvaranja. Ostali će biti zauvijek odijeljeni od Boga.

Promislimo i o sljedećem:

- Kad bi čovjekova sudbina bila okončana u trenutku njegove smrti, veliki dio čovječanstva ne bi imao pristup spasenju u Kristu.
- Učenje koje kaže da Bog, u svojoj velikoj dobroti, može spasiti ljude, pri čemu oni ne moraju vjerovati u Krista, nespojivo je s nalogom koji je Isus dao svojim apostolima. Apostoli ne mogu propovijedati nauk koji bi proturječio učenju Isusa Krista.
- Nauk o Tisućljetnom kraljevstvu mira temelji se na uvjerenju da Bog želi svim ljudima dati priliku da budu spašeni po vjeri u Isusa Krista.

Bog štiti svoju Crkvu

Nakon izlivanja Duha Svetoga, apostol Petar je nastupao kao glasnogovornik apostola i održao je propovijed koja je uvjerila 3000 ljudi da se krste. Učinio je to zahvaljujući ovlastima koju mu je Isus dao.

U Evanđelju po Mateju 16,18-19 čitamo sljedeće: „A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati. Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima.“

Neuništiva Crkva

Isus Krist ovdje otkriva da njegova Crkva ne može biti uništena: opstat će usprkos svim nasrtajima sila zloga! Ne moramo se brinuti za opstanak Kristove Crkve. Svemogući bdije nad njom i Krist će svoje djelo dovesti do savršenstva.

No imajmo na umu da je ovdje riječ o Crkvi Kristovoj, i samo o njoj. Isus ne govori o crkvi u smislu institucije s određenom strukturom i imovinom niti o aktivnostima koje poznajemo iz svojih zajednica. Kristovo obećanje odnosi se samo na ono što čini bit njegove Crkve, a to su propovijedanje evanđelja, podjela sakramenata i zajedništvo vjernika.

Međutim, Isus je svojim apostolima dao nalog da propovijedaju evanđelje i dijele sakramente. Obećanje o postojanju Crkve stoga ide ruku pod ruku s obećanjem apostolima: "I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta" (Matej 28,20b).

Trajne vrijednosti u prvom planu

Krist je također svojim apostolima dao ovlast da vežu i odrješuju (Matej 18,18). Prema toč. 7.6.2. Katekizma Novoapostolske Crkve (KNaC), to znači da apostoli, zajedno s veleapostolom, predstavljaju duhovno vodstvo Crkve i donose propise za život zajednice.”

Poslanje vođenja Crkve koje je Isus povjerio apostolima mora se vršiti u svjetlu obećanja Isusa Krista u pogledu Crkve i apostolstva (Matej 16,18; 28,20b). Više nego ikad, prednost se mora dati onome što će trajati do Gospodinova ponovnog dolaska: naviještanju evanđelja, podjeli sakramenata i međusobnom zajedništvu. Ti se prioriteti moraju odražavati u odlukama o korištenju ljudskih i financijskih resursa.

Petar-Stijena je naš uzor

Isus je Petra nazvao stijenom u posve određenom trenutku, i to nakon njegova očitovanja:

„Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga“ (Matej 16,16). Kasnije će Isus Petru povjeriti zadaću da učvrsti svoju braću (Luka 22,32). Isus je, nakon svojega uskrsnuća, upitao Petra: „Ljubiš li me?“ Tek nakon što se uvjerio u Petrovu ljubav, Gospodin mu je povjerio svoje stado (Ivan 21,15-17).

Opisujući Petra kao stijenu koja se može oduprijeti silama zla, Isus nam daje Petra kao primjer. Ništa nas ne može odvojiti od Krista ako, poput Petra,

- imamo snažnu vjeru u Isusa Krista, Sina Boga živoga
- ako smo ponizni i svjesni da svoje spasenje imamo zahvaliti Isusu
- ako nas ispunjava istinska ljubav za Krista.

Petrovo služenje

Matej 16,18 također se može odnositi na Petrovu službu, tj. službu stijene: „Na taj je način Sin Božji stvorio neraskidivu vezu između službe Petra-Stijene i svoje Crkve. Služba Petra-Stijene i Kristova Crkva dane su nam za spas čovjeka u Isusu Kristu.“ (KNaC 7.6.6). Isus Krist je obećao da će bdjeti nad svojom Crkvom i svojim apostolima. Ustanovljenje Petrove službe način je na koji Isus štiti od sila zla.

„Službu i zadaće koje je Gospodin povjerio

apostolu Petru danas vrši veleapostol. Vršanjem te zadaće radi na jedinstvu među apostolima koje želi Gospodin (Ivan 17,20-23) jačajući svoju braću apostole (Luka 22,32). On pase „janjce i ovce“ Kristova stada (Ivan 21,15–17). Veleapostolova služba sastoji se u očuvanju čistoće i daljnjem razvoju nauka, otvorenosti novim spoznajama i jedinstvenom širenju svjedočanstva vjere. Veleapostol također postavlja crkvena pravila. Ove zadaće sačinjavaju „vlast ključeva“ službe veleapostola“ (KNaC 7.6.6).

Na skupu apostola u Jeruzalemu, Petar se založio za jedinstvo Crkve potičući one koji su vodili Crkvu da se usredotoče na ono što je važno (Djela apostolska 15, 6-11). U današnjem svijetu, veleapostol mora osigurati da apostoli i okružne crkve kojima su oni na čelu ostanu ujedinjeni unatoč različitim kulturama i tradicijama. Čini to stavljajući naglasak na ono što je uistinu potrebno za spasenje.

Veleapostol također treba pâsti Kristovo stado ponašajući se kao dobar pastir. Osobito se mora pobrinuti da sve Kristove ovce imaju ono što im je potrebno za spasenje. S tim ciljem pred očima, on jača solidarnost između različitih područja Crkve.

Kao što znamo, Petar je bio sve samo ne savršen. Ali Petrova slabost nije spriječila Krista da blagoslovi svoju Crkvu preko njega. Jedno je sigurno: Isus Krist će svoje djelo dovesti do savršenstva unatoč nesavršenosti svojih službenika!

(Iz doktrinarnog razmatranja veleapostola)